

for de danske Statsbaner at forlange noget saadant, og jeg tror ikke, at Statsbanerne faa mange Attester, som i den Henseende ere fuldt paalidelige. Jeg vil opfordre den ærede Minister til at sørge for, at disse Attester afskaffes hurtigst muligt. Det har ingen Betydning for Banerne at faa den Attest, og det er nedværdigende og saarende for det Personale, der skal møde med denne Attest i Haanden for at faa Arbejde til en saa lille Løn som den, der ydes ved Statsbanerne.

Jeg vilde saa gerne i Henhold til, hvad jeg har udtalt, spørge Ministeren, om han vil gøre sin Indfyldelse gældende, for at der kan blive forhandlet om de Spørgsmaal, jeg her har fremdraget. Adskillige af dem kunne gennemføres uden en eneste Øres Udgift for Banerne. Der er mange Ting der, som ved en loyal Forhandling ville kunne gennemføres, og som maaske ikke komme til at koste de danske Statsbaner en eneste Øre. Jeg vil dernæst spørge den ærede Minister, om han i en nær Fremtid agter at forelægge et Forslag til en Revision af Lønningsloven, og om han vil medvirke til, at der paa Statsbanernes Værksteder betales samme Løn som i de private Virksomheder.

Der er saa til Slutning et Par Punkter, som jeg gerne vil henvende mig til den højtærede Minister om. Paa § 6 1. Statsbanerne: B. Udgift 2. A. 2. Andre Udgifter, er opført 2,472,900 Kr., hvoraf 900,000 Kr. til Kontorhold, Opvarmning, Belysning og Rengøring af Stationer. Jeg havde Lejlighed til ved Finanslovbehandlingen i Fjor at omtale et Forhold vedrørende Opvarmning og Belysning af Stationerne, og jeg vil spørge den højtærede Minister, om han ikke har gjort Skridt til at sætte det i Bevægelse, at Staten selv overalt overtager Opvarmningen og Belysningen. Som Forholdene hidtil have været, ere de nemlig umulige paa alle de Stationer, hvor Forstanderen har en vis Sum til Opvarmning og Belysning. Mange Steder er Belysningen overordentlig slet, saa slet endogsaa, at hvis de rejsende komme til Stationen og have Lyst til at læse, maa de selv medbringe Lys for at kunne se at læse, og hvad Opvarmningen angaar, er der mange Steder en evig Kamp mellem Stationsforstanderen, der skal spare paa Muskaten — det er til hans Fordel —, og Portøren, der skal fyre og gerne vil staa sig godt med Publikum og derfor gerne vil fyre saaledes, at Publikum er tilfreds med Opvarmningen. Der staar en stadig Kamp, og det er et højst

uheldigt Forhold. Det er paataalt fra mange Sider, og jeg tror, at Staten selv burde overtage hele den Historie. Jeg vil derfor spørge den ærede Minister, om han har gjort eller vil gøre Skridt til at dette, om ikke straks overalt, saa dog efterhaanden kan ske. Ligeledes forekommer det mig ganske urimeligt, at Personalet selv skal rengøre sine Opholdsrum, særlig da det nu overalt er spændt saa stærkt for paa Grund af Sparesystemet, som Tilfældet er. Jeg synes, at Statsbanerne selv burde overtage denne Rengøring. Lokalerne ere under de nuværende Forhold for malpropre og ubehagelige for Personalet, og det vilde sikkert ikke kunne komme til at koste Statsbanerne saa overvældende meget, om de fritog Personalet for at foretage denne Rengøring.

Jeg har saa blot et Spørgsmaal til Ministeren for offentlige Arbejder angaaende Vandbygningsvæsenets Lønningslov. Denne Lov blev vedtagen i Foraaret 1905 og traadte i Kraft omtrent umiddelbart derefter, men det har vist sig med Hensyn til denne Lønningslov, som Personalet jo i øvrigt var saa nogenlunde godt tilfreds med, at det gaar her som andre Steder, at hvad man giver Funktionærerne med den ene Haand, tager man en Del af igen med den anden. Personalet fik en haardt tiltrængt Lønningsreform. De havde, foruden den lille Løn, de tidligere havde oppebaaret, naar de vare borte fra deres Hjem, Kostpenge, som for Officerer paa Muddermaskinerne beløb sig til 2 Kr. pr. Dag og derfra nedefter, jeg tror, det var 50 Øre for Matroser og Fyrbødere. Dette Forhold vedblev ogsaa indtil 1. Juli i Aar, saa kom der pludselig en Meddelelse om, at nu nedsatte man disse Kostpenge for Officerernes Vedkommende fra 2 Kr. til 1 Kr. 20 Øre, og man tog altsaa 80 Øre daglig bort af de Kostpenge, de tidligere havde haft, og det forholdsvis ordentlige Løntillæg, de havde faaet, er derved blevet reduceret ikke saa ganske lidt. Jeg ved ikke, om det er med Ministerens Billigelse, at det er sket, men jeg finder i alt Fald, at det bør paatales, og jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil tage sig deraf og ligeledes, at han vil søge en Regulering af Lønnen for Overarbejde, som kan være nogenlunde rimelig, thi ogsaa paa dette Omraade har man jo reguleret paa en saadan Maade, at Personalet eller en Del deraf føler sig noget brøstholdent derved.

Jeg skal derefter med et Par Ord henvende mig til den højtærede Landbrugsminister angaaende Lønningsforhol-